

Таз весела пролет!

Е-е-х! Кога при ней аз ще бжда, при мойта Калина.

Една. (сжгледала го) Ей го хе, марей, с мечката си.

Друга (като го зярва) Аз си отивам. Страх ме е.

Трета. И аз!

Всички момичета се сжбират край врачката; смутени слушат песента му.

Гласът на Мечкаря се носи с повелителна мощ.

Чуват се по-добре думите:

„Легнах снощи, мила ле, майко

Сжн ме не обаря. . .

Пролет дошла! за сжн ли е време, ах, хубава пролет.“

Врачката. — Бегайте кжм село, че ако ви стигне — незнам.

Виждат се момичетата като бжрзат, минали реката.

Мжлчание.

Още по ясно се дочува мекия звжн на много хлопотари от стада, които се спущат кжм село; звжнливите песни на чучулигите, боязливите обаждания на щурците, задавеното бжблене на потока и като ехо се прелива песента на Мечкаря.

После той се вижда с мечката.

Врачката заедно с Пеперудата се прибират наедно, чакайки да мине Мечкаря край тех.

Пристига Мечкаря: снажен, момжк, сжс ален пош на врат и голема златна обица на десно ухо, гологлав, с калпак в ржка, а с другата повел мечка стржвница. Пристжпва, като човек, който има цел свят в ржце: мощен, самоуверен. Очите му — черни, вжгленови, светят от радост пред светлите простори; голоблад, с едва наболи мустаци.

— Добра стига, — поздравява мечкаря.

Врачката. (отвржща) Кола ймане и хубава мома зорница.

Мечкаря. (спрел се, гледа я) Гледай, Врачко. От далеч ми позна.

Врачката. Как нема да ти позная — замотал си найпжрвата мома в Елхово.

Мечкаря. (самодоволен) Ама ти видя ли я?

Врачката. Само добре си опичай ума, че кой знай.

Мечкаря. Аз насила никому нищо не струвам. Ако й е по воля да дойде. . . На ли знаеш нашия закон. . . (Постоява прав и тржгва, не му се харесали закачките на врачката)

Врачката. Чакай де, мечкаря, аз има още да ти приказвам.

Мечкаря. (повел мечката) Не ми се слушат бабини деветини. И като се отдалечава, запява: